

Arrest

nr. 344 095 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2025 met referentnummer 131272.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 februari 2025 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 juli 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2025 werd ingediend door:

Naam: A. (..)
Voorna(a)m(en): F. (..)
Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (..)1999
Geboorteplaats: Tunis
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de tweede keer verblijf aan als gezinslid van zijn Belgische echtgenote, B. N. E. G. (..) (xxxxxxxxxxxxx) in toepassing van art. 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkene's naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene is tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 jaar genomen op 18.05.2022 door de Belgische autoriteiten. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in toepassing van art. 44 decies van diezelfde wet. Overeenkomstig het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (C-255/16) en overeenkomstig het arrest van de Raad van State van 17/04/2020 (n° 274.421) wordt de termijn van het inreisverbod berekend vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Er moet ook worden geduwd dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, arrest K.A.) reeds expliciet aangaf dat "Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, (...) aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden". Het Hof heeft evenwel ook gestel dat artikel 20 van het VMEU "zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokkene Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd."

Er dient aldus nog te worden nagegaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij/zij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Deze beoordeling werd reeds in de vorige weigeringsbeslissing (dd. 04.02.2025) uitvoerig gemaakt. Betrokkene legt geen stukken voor die tot een ander besluit zouden moeten leiden hoewel hij wist of diende te weten dat een dergelijke beoordeling ook bij een nieuwe aanvraag zou gemaakt moeten worden gezien het van kracht zijnde inreisverbod. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waaruit zou moeten besloten worden dat de echtgenote niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenoot. Zijn echtgenote kan onafhankelijk van betrokkene een eigen leven leiden. De referentiepersoon is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Uit de stavingsstukken van het dossier blijkt dat mevrouw invaliditeitsuitkering ontvangt en twee kinderen heeft uit een voorgaande relatie voor dewelke zij zelfstandig instaat. Ze betreft een sociale huurwoning die ze bekomen heeft, toen ze nog met de vader van de kinderen samenleefde. Zij is diegene die bij het uit elkaar gaan de bewoning heeft kunnen verderzetten. Uit het vonnis van de familierechtbank in eerste aanleg, betreffende het voorgenomen huwelijk van betrokkene en mevrouw, blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat

mevrouw perfect in staat is om haar eigen boontjes te doppen. Zo staat er letterlijk in het vonnis van 14.03.2024 (repertoriumnummer 2024/3144): 'Het klopt dat de eiseres een alleenstaande moeder en een gescheiden vrouw is. De rechtbank beaamt de visie van de eisers dat de eiseres zomaar niet kan gelijkgesteld worden met een vrouw die zich in een kwetsbare positie bevindt. Het klopt dat zij een moeizaam verleden en huwelijk heeft gekend maar dit maakt haar niet noodzakelijk naïef. Tijdens de zitting is gebleken dat de eiseres in staat is om voor zichzelf op te komen. De eiseres staat alleen in voor de opvoeding van haar kinderen. Ze krijgt van de schuldbemiddelaar slechts een beperkt bedrag om van te leven en dit lukt haar. (...)'. Nog onafgezien daarvan blijkt uit de stavingsdocumenten dat mevrouw inderdaad een invaliditeitsuitkering geniet van rond de 2000 euro per maand. Dit bedrag werd pas in mindering gebracht na de indiening van onderhavige aanvraag gezinshereniging gezien het bedrag wordt aangepast aan de financiële situatie van het gezin. Logischerwijze zal het na een weigering van de aanvraag gezinshereniging weer stijgen naar het bedrag vóór de aanvraag gezinshereniging. Ze beschikt dus wel degelijk over een eigen inkomen dat bovendien wordt aangepast aan haar financiële situatie. In hoeverre ze nog onder schuldbemiddeling staat, blijkt alvast niet uit dat attest, dus mogelijks is dit intussen achterhaald. Voor zover dit toch nog steeds het geval zou zijn, getuigt het van verantwoordelijkheid van mevrouw dat ze zich laat begeleiden in het afbetalen van oude schulden, om zo toch op voldoende wijze in haar eigen levensonderhoud en dat van de kinderen te kunnen voorzien. Van gemeenschappelijke kinderen met betrokkene is ook geen sprake. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij bijzondere zorg zou behoeven van mijnheer, die zij als Belgische met alle sociale voorzieningen die België rijk is, niet op een andere manier zou kunnen verkrijgen.

Betrokkene trad op 10.07.2024 in het huwelijk met de referentiepersoon terwijl het inreisverbod genomen werd op 18.05.2022. Het gezinsleven tussen beiden is pas ontstaan ruim nadat het inreisverbod aan betrokkene werd opgelegd. Betrokkene en de referentiepersoon waren zich er in die zin dus ook van bewust dat een gezamenlijk gezinsleven in België niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Natuurlijk zal het gescheiden leven van de echtgenoot een impact hebben op hun gezinsleven. Gezien het inreisverbod van mijnheer, voor 3 jaar, geldig in de gehele Schengenzone moeten zowel mijnheer als mevrouw er zich bewust van geweest zijn dat een gezamenlijk gezinsleven niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Ze hadden moeten beseffen dat ze dit mogelijks op een andere manier, bv. door middel van een lange afstandsrelatie, gestalte zouden moeten geven. Dat is uiteraard lastig, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland, is dat wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Dit toch minstens tot op het moment dat betrokkene de opheffing of opschorting van het inreisverbod zou bekomen of de drie jaar effectief in het buitenland werden doorgebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat er daartoe hinderpalen zouden zijn. Voor zover deze mensen zouden verkieszen toch hun gezinsleven samen te willen verderzetten, is het uiteraard ook mogelijk dat de Belgische er voor kiest zich te vestigen bij betrokkene in het buitenland, desgewenst in afwachting van de opheffing of schorsing van het inreisverbod. Mevrouw heeft dan wel de Belgische nationaliteit, zij is al eerder gehuwd geweest met een man met de Tunesische nationaliteit. Haar kinderen zijn aldus ook half-Tunesisch. Bovendien staat zij zelfstandig in voor hun opvoeding, de ex-echtgenoot en vader van de kinderen is aldus niet meer betrokken bij de kinderen. Het is dus redelijk te stellen dat het koppel, zich ook gezamenlijk zou kunnen vestigen in het buitenland, desgevallend Tunesië, indien dit hun voorkeur wegdraagt. Bij koppels waarvan de personen verschillende nationaliteiten dragen is er altijd één die in een 'vreemd' land zal moeten verblijven, een nieuwe job zal moeten zoeken, nieuwe vrienden zal moeten maken, de eigen familie in het land waarvan men de nationaliteit draagt zal moeten missen. De minderjarige kinderen hebben daarin geen keuze, zij zullen de beslissing van de ouder die de ouderlijke macht heeft, moeten volgen. Voor deze mevrouw en haar kinderen is het niet ondenkbaar dat zij ook nog wel een banden heeft met Tunesië, er familie en vrienden heeft, vertrouwd is met de mentaliteit en gebruiken van de mensen, alsook de wettelijke bepalingen die er gelden, net omdat ze jarenlang gehuwd is geweest met een Tunesiër en nu opnieuw gekozen heeft voor een partner uit Tunesië. Hoewel een vertrek uit België zeker niet moet, kunnen zij in samenspraak met elkaar als koppel, daar wel toe beslissen.

Het inreisverbod is het gevolg van betrokkenes persoonlijk gedrag. Op 18.05.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf met uitstel behalve de voorlopige hechtenis door de Correctionele rechtbank van Gent voor diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef. De feiten getuigen bovendien van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene bevindt zich op het moment van deze beslissing bovendien opnieuw in de gevangenis naar aanleiding van een aanhoudingsmandaat (dd. 09.07.2025) waarin hij in verdenking wordt gesteld van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en het bezit -aankoop - vervoer van middelen zonder vergunning met diezelfde bezwarende omstandigheden. De handel in verdovende middelen bewerkstelligt

verslavingen en ontwricht de maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrechtstreeks allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar en getuigt daarom van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Betrokkene leert duidelijk niet uit zijn fouten, goed wetende dat zijn criminele gedrag gevolgen zou kunnen hebben op zijn verblijfsituatie in België en de manier waarop hij vorm zal moeten geven aan zijn gezinsleven met zijn echtgenote.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, het de vader van betrokkene ertoe zou dwingen hem te vergezellen omdat er een dusdanige afhankelijkheid is van betrokkene.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het aan hem opgelegde inreisverbod van 18.05.2022.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel : schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het vertrouwens-, evenredigheids-, redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. geweigerd dient te worden aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter Vw., zou verzoeker immers ook moeten voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9° Vw.

Voor zover er een geldig inreisverbod zou bestaan, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, zou de aanvraag alsnog in aanmerking kunnen genomen worden voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager.

Dit zou in casu niet het geval zijn volgens de verwerende partij, aangezien verzoekers gezinsleven met de referentiepersoon, mevrouw B. (..), zou ontstaan zijn op het moment dat er reeds een inreisverbod was uitgevaardigd tegen verzoeker en dit een regulier gezinsleven in de weg zou kunnen staan. Zij hadden destijds moeten beseffen dat zij de relatie mogelijks op een andere manier gestalte zouden moeten geven, bijvoorbeeld door een lange afstandsrelatie of door een verhuis van de referentiepersoon naar Tunesië, desgewenst in afwachting van de opheffing of schorsing van het inreisverbod. De kinderen van de referentiepersoon zijn immers ook half-Tunesisch, zodat zij wel nog banden / familie / vrienden zullen hebben met het land en vertrouwd is met de samenleving daar.

De referentiepersoon zou een invaliditeitsuitkering ontvangen, heeft twee kinderen waarvoor zij zelfstandig instaat, ze betreft een sociale huurwoning, en zou dus zelfstandig in haar levensonderhoud kunnen voorzien. Ook heeft het koppel geen gemeenschappelijke kinderen. Uit niets zou volgens de verwerende partij dan ook blijken dat de referentiepersoon bijzondere zorg zou behoeven van verzoeker.

2.1.2.

Dat het inreisverbod zijn oorsprong vindt in de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze richtlijn heeft als doel om “op basis van gemeenschappelijke normen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden.”

Het inreisverbod wordt er gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit” (artikel 3, 6°).

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn moeten de lidstaten aan elke persoon die geen enkele wettelijke reden heeft om op het grondgebied van een lidstaat te verblijven, kenbaar maken dat deze het grondgebied moet verlaten (artikel 6), hem aanzetten om zich vrijwillig te voegen naar deze beslissing, overgaan tot diens gedwongen terugkeer indien dit noodzakelijk is (artikel 8) en hem verbieden er terug te keren en er te verblijven gedurende een periode die geval per geval wordt bepaald indien deze geen gevolg heeft gegeven aan de verplichting om terug te keren (artikel 11)

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling wanneer zij de richtlijn toepassen.

De terugkeerrichtlijn (artikel 11.3) voorziet dat de lidstaten de mogelijkheid tot het opheffen of opschorten van een inreisverbod onderzoeken, wanneer een onderdaan van een derde land kan aantonen dat hij het land

heeft verlaten geheel in overeenstemming met een terugkeerbesluit. De lidstaten kunnen er eveneens van afzien om een inreisverbod op te leggen en zij kunnen dit opheffen of opschorten: — in speciale gevallen, voor humanitaire redenen; — in speciale gevallen of in bepaalde categorieën, voor andere redenen.

De terugkeerrichtlijn werd omgezet door de wet van 19 januari 2012. De artikelen 74/10 tot 74/19 van deze titel hernemen voor een groot deel de maatregelen van de bovenvermelde terugkeerrichtlijn. Voor wat specifiek het opheffen van het inreisverbod betreft, voorziet artikel 74/12, § 1 Vw. dat de minister of zijn afgevaardigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten voor humanitaire redenen.

De onderdaan van een derde land moet zijn gemotiveerde aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. De memorie van toelichting van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt dat één van die humanitaire redenen de gezinshereniging met een Belg kan zijn (Voorstel van wet ter wijziging van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Parl. Doc., Kamer, 2011-2012, n° 53-1825/1, pp. 21-22).

De verplichting om een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod in te dienen vanuit het buitenland, spruit evenwel niet voort uit de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dient de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, beschouwd te worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod.

De eis gesteld aan een familielid van een Belg die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging om zich naar het buitenland te begeven om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, is dus in werkelijkheid puur formeel.

Deze verplichting om de opheffing van het inreisverbod vanuit het buitenland te vragen, houdt in casu echter een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden in.

Het familielid van een Belg verplichten om het grondgebied te verlaten om de opheffing van het inreisverbod te vragen die hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, is geenszins redelijk en evenredig en vormt een overdreven formalisme en dus een buitenmaatse hindernis voor zijn recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De overheid moet erover waken om een juist evenwicht te bereiken tussen het recht van het individu om familiebanden te kunnen onderhouden en het algemeen belang dat erin bestaat om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op het nationaal grondgebied te controleren. Een scheiding van meerdere maanden opleggen aan leden van een gezin om louter formele redenen doorstaat het evenredigheidsonderzoek niet en is manifest onredelijk.

Dat de bestreden beslissing, door de aanvraag gezinshereniging van verzoeker af te wijzen louter en alleen omwille van een bestaand inreisverbod, dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (zie infra), het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU.

Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, ChavezVilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vw.) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (o.m. in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich aldus tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij deze een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat t.a.v. de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd werd (HvJ, K.A. e.a. t. *Belgische Staat van 8 mei 2018*, nr. C-82/16) :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

2.1.4.

Dat verweerder bijgevolg grondig diende te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Verweerder beroept zich op het feit dat de referentiepersoon een volwassen persoon is die beschikt over alle nodige capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht, en ondersteunt deze stelling door een citaat uit het vonnis dd. 14 maart 2024 van de Familierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, waarin wordt vermeld dat de referentiepersonen inderdaad een moeizaam verleden en huwelijk heeft gekend, maar dat dit haar niet noodzakelijk naïef maakt, en tijdens de zitting zou gebleken zijn dat zij in staat is voor zichzelf op te komen. Daarnaast vermeldt verweerder dat zij een invaliditeitsuitkering ontvangt, en dat in het geval zij nog onder schuldbemiddeling zou staan, dit getuigt van verantwoordelijkheidszin. Verder zijn er geen gemeenschappelijke kinderen.

Verweerder houdt er geen rekening mee dat mevrouw B. (...) sinds 2011 een rugletsel heeft opgelopen, waardoor zij gedeeltelijk verlamd is in haar linkerbeen en de steun van verzoeker noodzakelijk is. Sinds het begin van hun relatie heeft de referentiepersoon de huishulp kunnen stopzetten, aangezien verzoeker de huishoudelijke taken en verzorging volledig heeft overgenomen. Daarnaast heeft verzoeker tijdens de perioden dat hij in het bezit was van een oranje kaart ook gewerkt, waardoor hij het gezin financieel ondersteunde.

Er is dan ook onmiskenbaar sprake van een afhankelijkheidsrelatie die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoeker rechtvaardigt.

Het argument van verweerder dat verzoeker en zijn partner hun relatie op een andere manier zouden kunnen vormgeven – via een langeafstandsrelatie met moderne communicatiemiddelen of door verhuis naar Tunesië – is niet ernstig. De referentiepersoon is immers chronisch pijnpatiënt, waardoor reizen, laat staan een verhuis naar het buitenland, bijzonder belastend is voor haar gezondheid. Bovendien is zij afhankelijk van diverse medicatie en van het Belgische gezondheidssysteem. Een verhuis naar Tunesië zou daarnaast tot gevolg hebben dat zij haar invaliditeitsuitkering in België verliest, aangezien haar domicilie zich dan buiten de EU bevindt. In Tunesië kan zij evenmin aanspraak maken op sociale rechten, aangezien zij daar nooit heeft gewoond en er dus geen rechten heeft opgebouwd.

Verder staat vast dat de kinderen van mevrouw B. (...), die steeds bij haar hebben gewoond en een hechte band hebben met zowel hun moeder als verzoeker, volledig op haar zijn aangewezen. Zoals verweerder zelf aanhaalt in de bestreden beslissing, heeft de referentiepersoon haar kinderen quasi alleen opgevoed. Het is daarom momenteel (nog) ondenkbaar dat deze kinderen van hun moeder zouden worden gescheiden. De dochter (19) is net afgestudeerd van het middelbaar en start binnenkort aan de universiteit; de zoon (17) volgt onderwijs in het 6e jaar sanitair. Hen dwingen hun moeder te volgen naar Tunesië zou hen niet alleen abrupt scheiden van hun moeder, maar ook hun toekomstperspectieven en ambities in België volledig doorkruisen. Hoewel hun vader Tunesisch is, hebben de kinderen geen enkele band met Tunesië of met diens familie. Het eisen dat zij hun leven en toekomst in België zouden opgeven, enkel omwille van de verhuis van hun moeder, is niet realistisch.

Los van deze praktische elementen heeft de aanwezigheid en zorg van verzoeker ervoor gezorgd dat zijn partner uit een depressie is geraakt en zich mentaal aanzienlijk beter voelt. Een langeafstandsrelatie is ook om die reden onmogelijk: reizen is voor haar te zwaar, en zij is bovendien afhankelijk van de persoonlijke zorg van verzoeker.

Dat ten slotte wordt verwezen naar het vonnis dd. 14 maart 2024 van de Familierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent is eveneens misplaatst. De rechtbank beoordeelde destijds enkel de echtheid van de relatie in het kader van een beroep tegen de weigering van hun huwelijk wegens vermeend schijnhuwelijk van het koppel. Dat de rechter hierbij oordeelde dat de referentiepersoon niet als “kwetsbaar” mocht worden beschouwd louter omdat zij eerder een huwelijk had gesloten met een man die verslaafd bleek en haar mishandelde, zegt niets over de afhankelijkheidsrelatie die zij met verzoeker heeft. De rechter stelde enkel vast dat mevrouw voldoende in staat was om de ware intenties en gevoelens van verzoeker in te schatten. Dat verweerder dit citaat gebruikt om te onderbouwen dat mevrouw B. (...) geen afhankelijkheidsrelatie kent ten aanzien van verzoeker, is dan ook absurd.

Dat verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoeker op een grondige wijze onderzocht heeft. Nergens blijkt dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoeker voor zijn partner zou teweegbrengen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te

verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing poneert dat nergens uit het dossier zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoeker en zijn Belgische partner die de toekenning van een verblijfsrecht aan hem zou rechtvaardigen.

Echter werd aan verzoeker evenwel nooit gevraagd om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst.

Ook in de bijlage 19ter van verzoeker werd nergens vermeld dat verzoeker (nog) bewijzen diende voor te leggen van een mogelijke bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn partner, zodat verweerder geenszins kan oordelen dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan wanneer aan verzoeker nooit gevraagd dergelijke bewijzen voor te leggen welke deze relatie zouden kunnen aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en hij verzoeker diende uit te nodigen om eventuele bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, aangezien dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Door nooit aan verzoeker mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een correcte manier tot een feitenvinding kon overgaan bij gebrek aan documenten.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een analoge zaak bij arrest dd. 21 september 2023 (nr. 294 495) geoordeeld heeft dat :

"Verzoekster heeft op 18.10.2022 een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter Vw. in functie van haar Belgische echtgenoot.

Gezien er eerder een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd aan verzoekster, is verweerder nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar echtgenoot dat haar een verblijfsrecht moet worden toegestaan.

Verzoekster haalt aan dat ze nooit gevraagd werd om stukken of documenten voor te leggen op grond waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kon worden getoetst, ook niet aan de hand van de bijlage 19ter.

(...) In casu moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet gevraagd werd om documenten bij te brengen die de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische echtgenoot zouden kunnen aantonen. Aangezien het bewijs van een zogenaamde K.A. afhankelijkheidsrelatie in geval van een inreisverbod niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast of verzoekster wist of diende te weten dat zij hierover stukken moest neerleggen gezien er een inreisverbod werd getroffen tav haar. Het kwam aan het bestuur toe om, indien zij dergelijke bewijzen wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter of op een andere manier. Dit lijkt niet gebeurd te zijn, noch in de bijlage 19ter, noch op een later tijdstip, waardoor de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Er kan bezwaarlijk aanvaard worden dat verweerder aan zijn zorgvuldigheidsplicht voldaan heeft als hij steunt op een administratief dossier waarin zich geen stukken kunnen bevinden die de vermelde afhankelijkheidsverhouding aantonen, aangezien verzoekster niet gevraagd werd deze over te maken.

Van een aanvrager kan geacht worden dat hij de wet kent, maar kan niet zomaar verwacht worden dat hij bekend is met de K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie".

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van

zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenfinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

2.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet wordt ingewilligd omdat zij is onderworpen aan een geldend inreisverbod en, gelet op dit inreisverbod, de binnenkomst in het Rijk haar niet is toegestaan. Verwerende partij heeft verder aangegeven dat zij onderzocht of er een dusdanige afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenote in functie van wie zij een recht op verblijf liet gelden, die haar er toch toe zou nopen de verblijfsaanvraag in te willigen. Verwerende partij heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij geen dergelijke afhankelijkheidsband weerhield.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel – en als concrete toepassing daarvan het evenredigheidsbeginsel – staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Verzoekende partij betoogt dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschouwd moet worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Zij is immers van mening dat de verplichting die deze bepaling oplegt aan het familielid om de opheffing van het inreisverbod te vragen vanuit het buitenland, dewelke hem automatisch zal worden toegekend als zij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, niet voortspuit uit de Terugkeerrichtlijn, puur formeel is, een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden inhoudt, geenszins redelijk en evenredig is en een buitenmaatse hindernis vormt voor

haar recht om een daadwerkelijk familieleven te leiden. Zij wijst tot slot op de medische situatie van haar echtgenote en meent dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheid van haar echtgenote ten opzichte van haar.

2.7. Het staat niet ter discussie dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod waarvan de geldigheidsduur nog niet is verstreken. Zoals immers ook duidelijk blijkt uit het arrest C-225/16 (*Ouhrami*) van 26 juli 2017 van het Europees Hof van Justitie gaat de duurtijd van het inreisverbod pas in na het vertrek van het grondgebied van de lidstaten. Uit punt 45 van voormeld arrest volgt eveneens dat een vreemdeling tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd het grondgebied van de Europese Unie, nadat hij dit heeft verlaten, niet opnieuw mag betreden en er niet mag verblijven gedurende de duur van het inreisverbod. Verder volgt uit punt 52 dat aan het doel van het inreisverbod afbreuk zou worden gedaan als een vreemdeling zich geheel of ten dele kan onttrekken aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod. Dit is niet alleen het geval als de duur van het inreisverbod zou ingaan of verstrijken terwijl de vreemdeling niet voldoet aan zijn terugkeerverplichting maar ook wanneer de duur van het inreisverbod volledig zou verstrijken wanneer een vreemdeling toch het grondgebied van de Europese Unie verlaat maar daarnaar terugkeert binnen de duur van het inreisverbod. Ook in dat geval kan de vreemdeling zich immers ten dele onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Opdat de duur van het inreisverbod als volledig verstreken kan worden beschouwd is bijgevolg vereist dat de vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat een aanvraag gezinshereniging niet mag afgewezen worden op de enkele grond dat er een geldend inreisverbod is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de verwerende partij wel degelijk vervolgens nagegaan is of er aan verzoekende partij desgevallend toch een afgeleid verblijfsrecht moet worden verleend omwille van het Unieburgerschap van haar Belgische echtgenote, met wie zij een gezinshereniging wenst te verkrijgen. Dit vereist dat wordt nagegaan of de verplichting in hoofde van verzoekende partij om de Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen tot gevolg zou hebben dat haar echtgenote feitelijk zou worden gedwongen om het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsverhouding niet blijkt en zodoende verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht.

De Raad wijst erop dat in het arrest van het Hof, *K. A. e.a.*, C-82/16 van 8 mei 2018, onder andere het volgende wordt gesteld: *“(...) 57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)”*.

Het Hof van Justitie heeft nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (§ 65).

Verder oordeelde het Hof van Justitie in de zaak *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t. RH*, C-836/18 van 27 februari 2020 als volgt:

“57 In de tweede plaats blijkt uit de rechtspraak van het Hof eveneens dat het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16 EU:C:2018:308, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak]

58 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de Unieburger en zijn familielid die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische band is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan dat familielid op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is [zie in die zin arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16 EU:C:2018:308, punt 75]”

En:

“63 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is”

Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij verder moest gaan in de beoordeling van haar aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dan hetgeen zij heeft gedaan. Haar subjectieve overtuiging dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland en om aldaar de opheffing van het inreisverbod te vragen formalistisch en disproportioneel is, getuigt slechts van wetskritiek doch doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij haar aanvraag behandeld heeft conform de ter zake geldende regelgeving en de uitlegging die hieraan gegeven werd door het Europees Hof van Justitie.

2.8. Waar verzoekende partij verder meent dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij dat niet blijkt dat er tussen haar en haar Belgische echtgenote een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat waardoor – indien de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten – haar Belgische echtgenote *de facto* ook verplicht wordt om het Belgische grondgebied of het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat haar Belgische echtgenote, een volwassen vrouw die een invaliditeitsuitkering ontvangt alsook een groeipakket voor haar kinderen en die sociale woninghuur geniet, zich niet zonder de nabijheid van verzoekende partij zou kunnen beredderen. Immers, verzoekende partij houdt dan wel voor dat haar echtgenote haar nodig heeft omwille van diens medische problematiek, maar naast het feit dat verzoekende partij bij haar aanvraag geen enkel concreet stavingstuk dienaangaande heeft voorgelegd bij haar aanvraag, toont zij met de thans bij het verzoekschrift voorgelegde stukken evenmin aan dat haar echtgenote daadwerkelijk van verzoekende partij afhankelijk is. Zo legt verzoekende partij niet meer voor dan een uittreksel uit het medisch dossier van haar echtgenote, gedateerd 17 maart 2023, waaruit slechts blijkt dat haar echtgenote een problematiek met haar rug kent, doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat haar Belgische echtgenote omwille van deze problematiek afhankelijk zou zijn van verzoekende partij. Dit kan ook evenmin blijken uit het medicatievoorschrift van augustus 2025 van de huisarts waaruit slechts blijkt dat de Belgische echtgenote de volgende medicatie wordt voorgeschreven: allergodyl 0.05, paracetamol teva 1g en tradonal retard 50mg, alsook D-cure. Anders dan wat verzoekende partij lijkt voor te houden is het niet omdat haar echtgenote een medische problematiek kent waardoor zij – blijkens het ontvangen van een invaliditeitsuitkering – niet in staat is om te werken dit betekent dat haar Belgische echtgenote ook afhankelijk zou zijn van verzoekende partij derwijze dat zij niet zonder verzoekende partij zich in België kan beredderen. Niet alleen toont de verzoekende partij de afhankelijkheid van haar echtgenote ten opzichte van haar niet concreet aan, maar laten de stukken van het administratief dossier genoegzaam toe het tegendeel vast te stellen. Zo blijkt immers uit nazicht van het administratief dossier dat de Belgische echtgenote reeds invalide was op het moment dat zij verzoekende partij leerde kennen en perfect in staat was om ondanks haar invaliditeit zich zelfstandig te beredderen. Zoals de verwerende partij terecht motiveert heeft ook de familierechter in zijn vonnis van 14 maart 2024 erop gewezen dat de partner (thans Belgische echtgenote) van verzoekende partij een alleenstaande moeder en gescheiden vrouw is die alleen instaat voor de opvoeding van haar kinderen en geenszins zomaar gelijkgesteld kan worden met een vrouw die zich in een kwetsbare positie bevindt. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, zijn deze bevindingen van de familierechter wel degelijk pertinent in de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie nu deze bevindingen (mede) een zicht bieden op de zelfredzaamheid van de Belgische echtgenote. Zelfs zo de – overigens blote – beweringen van verzoekende partij verder aangenomen kunnen worden dat de Belgische referentiepersoon de huishulp heeft kunnen stopzetten omdat verzoekende partij haar helpt, dan nog doet dit geen afbreuk aan de pertinente motivering van de verwerende partij dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat haar Belgische echtgenote *“bijzondere zorg zou behoeven van (verzoekende partij), die zij als Belgische met alle sociale voorzieningen die België rijk is, niet op een andere manier zou kunnen krijgen.”* Ook met haar evenzeer bloot betoog dat zij enige tijd gewerkt heeft en zij het gezin financieel ondersteunde, doet zij geen enkele afbreuk aan de op nazicht van het administratief dossier correcte en geenszins kennelijk onredelijke motivering dat haar Belgische echtgenote zelf een inkomen heeft en niet blijkt dat zijzelf niet op voldoende wijze in haar eigen levensonderhoud en dat van de kinderen kan voorzien. Verder kan verzoekende partij, bij gebrek aan enig concreet bewijs dienaangaande, evenmin overtuigen met haar bloot betoog dat haar *“aanwezigheid en*

zorg (...) ervoor gezorgd hebben dat (haar) partner uit een depressie is geraakt en zich mentaal aanzienlijk beter voelt.”

Verzoekende partij maakt niet duidelijk met welk relevant gegeven de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben derwijze dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldig onderzoek of kennelijk onredelijke beoordeling.

Verzoekende partij betoogt voorts wel dat het gezinsleven niet in Tunesië verdergezet kan worden, maar de Raad wijst erop dat aangezien het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd dat de verwerende partij, in de haar gekende omstandigheden en bij gebrek aan de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de echtgenoten, van oordeel is dat verzoekende partij middels moderne communicatiemiddelen en bezoeken contact kan blijven onderhouden voor de duur van het inreisverbod en dat de invloed daarvan op het familiale leven gerechtvaardigd is, komt het aan verzoekende partij toe om met concrete elementen aan te tonen dat hierover anders moet worden gedacht. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat het effectief onmogelijk is om een langeafstandsrelatie te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door bezoeken van haar echtgenote in Tunesië. Haar bloot betoog dat haar echtgenote omwille van haar rugproblematiek en mentale gezondheid niet zou kunnen reizen overtuigt ook geenszins om de gegeven motivering in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op voorgaande is haar verdere kritiek op de motivering dat zij en haar Belgische echtgenote er ook voor kunnen kiezen om hun gezinsleven in Tunesië verder te zetten niet dienstig nu dit gericht is tegen een overvloedige motivering.

2.9. Naast de vaststelling voorts dat de verzoekende partij al eerder een identieke aanvraag indiende die op 4 februari 2025 werd afgewezen omdat verzoekende partij de vereiste afhankelijkheidsverhouding niet had aangetoond zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden niet op de hoogte te zijn gesteld van wat van haar verwacht wordt opdat zij zich kan beroepen op een afgeleid verblijfsrecht in functie van haar Belgische echtgenote, zij zelf een nieuwe, identieke aanvraag indiende op 8 februari 2025, en zij, in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht, de verantwoordelijkheid heeft om bij het bestuur aannemelijk te maken dat zij in aanmerking komt voor een dergelijke verblijfsrecht, brengt de verzoekende partij in het kader van onderhavig beroep ook geen enkel afdoend begin van bewijs van enige afhankelijkheidsverhouding tussen haar en haar Belgische echtgenote bij. Zij toont derhalve hoe dan ook haar belang niet aantoonbaar bij haar kritiek dat haar niet gevraagd werd door het bestuur om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Zoals *supra* al gebleken is blijft de motivering inzake het gebrek aan afhankelijkheidsverhouding overeind.

2.10. Samengevat toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig heeft geoordeeld. Zij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.11. Waar verzoekende partij in de hoofding van haar middel nog de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat zij nalaat om deze vermeende schending uiteen te zetten, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische partner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn partner hebben al jaren een relatie, zijn gehuwd, houden een werkelijk gezinsleven met de twee kinderen van de referentiepersoon, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft een huwelijk afgesloten met een Belgische dame, met wie hij effectief samenwoont en met wie hij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn partner en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland (GK), § 54;

EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.15. Artikel 22 van de Grondwet is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij nooit gemachtigd of gerechtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hem feitelijk in staat stelde een gezinsleven in België te ontplooiën, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de

hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij geoordeeld dat er geen dusdanige afhankelijkheidsrelatie blijkt derwijze dat haar echtgenote verplicht zou zijn om samen met verzoekende partij het grondgebied van de Europese Unie te verlaten teneinde volgens de geëigende procedure vanuit het buitenland een verzoek in te dienen tot opheffing of de opschorting van het geldende inreisverbod. De bestreden weigeringsbeslissing verhindert niet dat de verzoekende partij de opheffing of de opschorting van het jegens haar getroffen inreisverbod kan aanvragen en dat zij vervolgens, eens zij via de Belgische diplomatieke post het vereiste inreisvisum heeft bekomen, terug kan keren naar België. De Raad houdt er verder ook rekening mee dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De verzoekende partij heeft immers onmiskenbaar kennis van het definitieve karakter van het aan haar opgelegde inreisverbod dat behelst dat het haar voor drie jaar verboden is om het grondgebied van België, alsook van de Schengenlidstaten, te betreden of er te verblijven. Ook het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het EHRM dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

Door enkel te stellen dat zij van haar echtgenote en diens kinderen gescheiden wordt, toont de verzoekende partij niet aan dat een tijdelijke scheiding het bestaande gezinsleven in die mate zou verstoren dat de gezinsbelangen van de verzoekende partij voorrang zouden moeten krijgen op het algemeen belang dat de Belgische staat kan doen gelden bij het voeren van een immigratiecontrole.

Zo benadrukt de Raad dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar echtgenote zich zonder haar niet zelfstandig kan beredderen in België. Ook het EHRM heeft er al op gewezen dat het geen afhankelijkheidsrelatie aanvaardt wanneer er wel sprake is van een fysieke of mentale aandoening maar deze aandoening niet maakt dat de zieke volledig onbekwaam is en in zijn dagelijks leven volledig afhankelijk is van familiale zorg en steun (EHRM, *Martinez Alvarado v. the Netherlands*, 10 december 2024, §40; *A.W. Khan v. the United Kingdom*, no. 47486/06, 12 januari 2010; *Konstatinov v. the Netherlands*, no. 16351/03, 26 april 2007; *Savran v. Denmark* [GC], no. 57467/15, 7 december 2021).

Verder blijkt niet dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met de kinderen van haar echtgenote (waarvan één trouwens al meerderjarig en het andere al bijna achttien jaar) nu uit het administratief dossier enkel blijkt dat de echtgenote de voornaamste zorgdrager is van de kinderen en uit geen enkel concreet stuk blijkt dat verzoekende partij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van deze kinderen (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*). Integendeel, verzoekende partij verblijft sinds 9 juli 2025 in de gevangenis op verdenking van de verkoop van drugs (waaronder harddrugs), blijkt volgens het aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter ook een eigen drugproblematiek te kennen, en voorts ligt geen enkel concreet stuk voor waaruit kan blijken dat zij ook maar enigszins bijdraagt aan de opvoeding van en zorg voor de kinderen van haar Belgische echtgenote. Zelfs zo een beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van haar echtgenote kan aanvaard worden, *quod non*, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat de kinderen zich zonder haar in België niet kunnen beredderen, temeer de voornaamste zorgdrager, hun moeder, voor hen instaat.

Uit niks blijkt verder dat verzoekende partij haar gezinsleven in tussentijd van op afstand niet kan beleven via moderne communicatiemiddelen of eventuele korte bezoeken aan het herkomstland door de echtgenote (en/of de kinderen).

De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezins- of familiaal leven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het eventueel in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet.

2.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER